

De SPEELTUIN van Alain

In 'Out of context' maakt de choreograaf Alain Platel zijn hysterische bewegingstaal tot het onderwerp van zijn voorstelling. Het resultaat is ontwapenend.

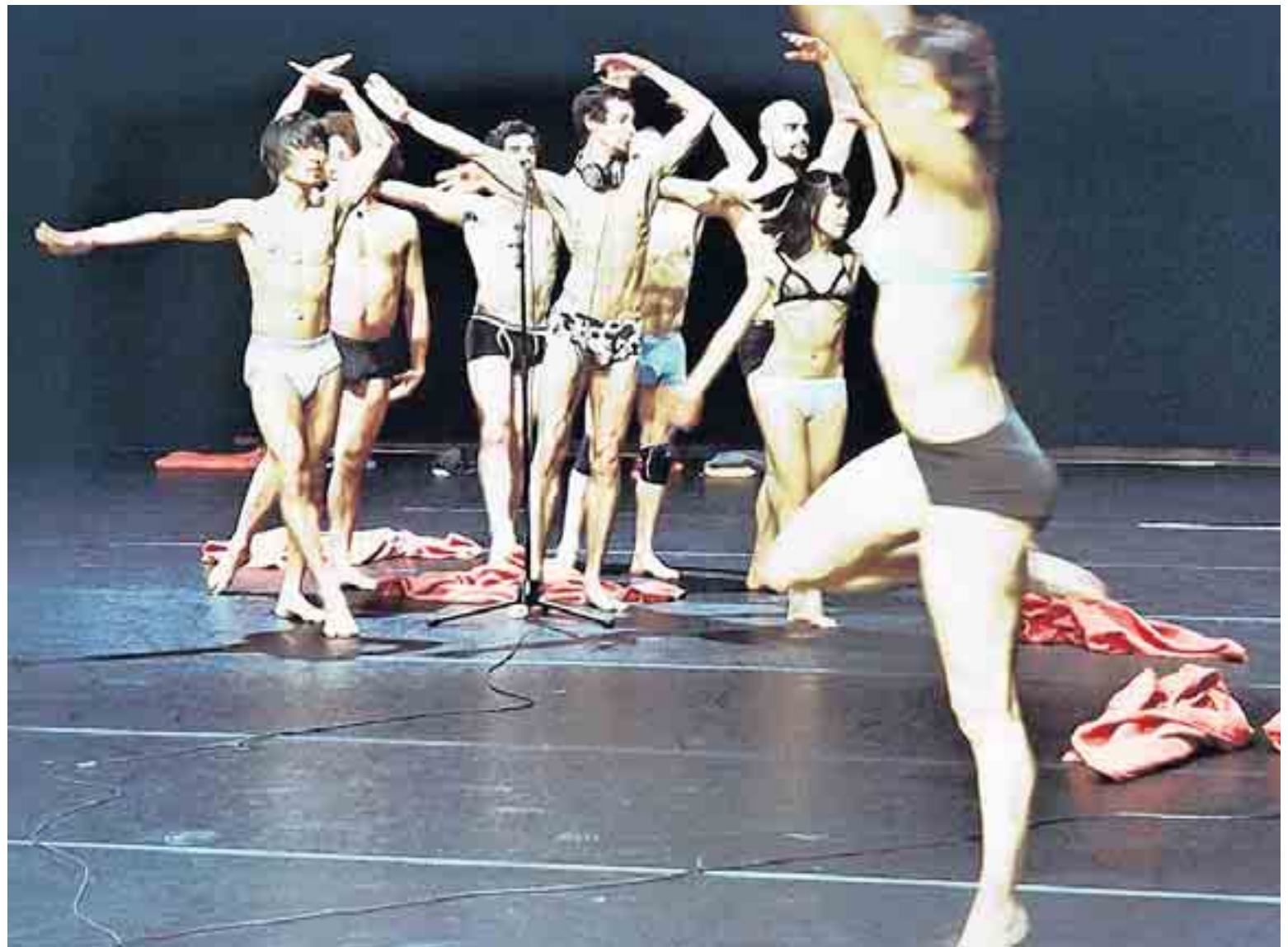
DANS

VAN ONZE MEDEWERKSTER
SARAH VANKERSSCHAEVER

BRUSSEL | Voor de onvoorbereide toeschouwers in de zaal moet het schrikken zijn geweest, toen het doek omhoog ging. De namen 'Les ballets C de la B' en 'Alain Platel' beloven doorgaans imposante decors, live muziek en kleurrijke kostuums.

Niets van dat alles in *Out of context*: we krijgen — op twee micro's en een stapel rode dekens na — een lege scène voorgeschoteld. De eerste minuten zijn de dansers bovendien spoorloos, tot ze een voor een van tussen het publiek druppelen en het podium opstapen. De toon is gezet. Ook al is het niet de eerste keer dat in een voorstelling de grens tussen publiek en podium wordt overschreden, in *Out of context* wint dat statement aan kracht: de 'hysterische ander' is geen vreemde maar schuilt in ieder van ons.

De negen dansers kleden zich tot op hun ondergoed uit, slaan een deken over de schouders en plaatsen zich willekeurig op het podium. Ze vormen rode, stille eilanden en het is tijdens dit moment van verstilling dat de eigenlijke voorstelling begint. De dansers

De negen dansers, allemaal in hun ondergoed, maken alleen gebruik van rode dekens; voor het overige is de scène leeg. © kaaitheater

lonken naar elkaar en schuifelen nieuwsgierig naar de ander toe: er wordt getast, gesnuffeld en gekeurd. Met de dierengeluiden op de achtergrond kan de boodschap moeilijk verkeerd begrepen worden: in *Out of context* ontbreekt elke context en vallen we op intuïtieve regels terug.

De vrijheid die de dansers daardoor uitdragen, is ontwapenend. Doorheen de voorstelling ontplooiën ze zich met behulp van hun dekens tot outsiders en armen, maar ook tot koningen en statige sculpturen. Ze doen dit in de hysterische bewegingstaal die

Alain Platel hen sinds *Vsprs* expliciet op scène laat zetten. Met schokkerige gebaren, geschreeuw zonder geluid en tandengeklapper dansen negen verkrampte lichamen een nieuw, ontroerend universum bij elkaar.

De hysterische bewegingstaal wordt hier niet langer gebruikt om een verhaal te vertellen, zoals dat in *Pitié!* of *Vsprs* het geval was, maar is de inzet van de voorstelling geworden. Het maakt de dansers gulzig: ze flaneren wandelend over het podium om met hun micro's geluiden te verzamelen en geven toe aan elke schijn-

Een eenvoudig basritme doet de dansers uit hun dak gaan. Met hilarische bezetenheid geven ze het beste van zichzelf

baar toevallige impuls die ze ervaren.

Platel laat daarbij niet na om de intimistische hysterie op scène af en toe wat tempo in te blazen. Behalve klassieke aria's stuurt hij ook popliedjes op de dansers af. Maar het hoogtepunt bereikt hij weer met soberheid: een eenvoudig basritme doet de dansers uit hun dak gaan. Het podium wordt een speeltuin waar iedereen met een hilarische bezetenheid het beste van zichzelf geeft.

Iets minder geslaagd is het 'gastoptreden' van de Gentse theatermaker Eric De Volder en een van